

CĂLĂUZA CREDINȚEI

Publicație lunară

Iunie (Cireșar)
nr. 6 (78) / 2023

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă editată de Parohia „Sf. Vasile Tătărași” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Creionul și radiera

Citiți în pagina 1

Pas cu pas spre locurile
sfinte ale Greciei

Citiți în pagina 4

Sfântul Ierarh Grigorie
Dascalul, Mitropolitul
Țării Românești

Citiți în pagina 14

Copilăria, nestemată a
sufletului!

Citiți în pagina 7

*B*iserica purtând hramul „Sfântul Vasile cel Mare” se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru.

*D*rați enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți dă nici bătă nici toiaș
Îți dă pricepere și minte.”

Colectivul de redacție

Creionul și radiera

Privesc la foaia albă de hârtie, rugându-mă Domnului să-mi lumineze gândurile ca, astfel, să vă pot oferi și vouă, prietenilor mei, o rază de lumină care să ne deschidă ochii duhovnicești în negura acestor vremuri în care întunericul a pus stăpânire peste sufletele noastre. Așadar, prin voia Domnului, încep aceste rânduri cu convingerea că, cu fiecare apariție, „Călăuza Credinței” ne ajută să descoperim calea de urmat spre o lume mai bună.

Cu creionul pregătit și cu radiera alături, vreau să vă pun la inimă câteva cugetări ale Sfântului Isaac Sirul: „Viețuirea în lumea aceasta se aseamănă cu scriitorii care alcătuiesc o carte, dar este încă în ciornă. Și dacă cineva vrea, adaugă sau scoate ceva și face schimbare în scriere. Iar viața viitoare se aseamănă cu manuscrisele cele scrise pe hârtie curată și pecetluite cu pecete împărătească, în care nu se mai fac nici adăugiri, nici ștergeri. Că până mai suntem în lumea aceasta, nu pune Dumnezeu pecetea, nici pe cele bune, nici pe cele rele ale noastre, până în ceasul ieșirii, în care ne sfârșim lucrul în patria noastră și trecem în altă țară.” (Sfântul Isaac Sirul – „Cuvinte despre nevoiță”, Editura Bunavestire)

Dacă vom conștientiza că viața fiecăruia este cuprinsă între coperțile unui manuscris, un manuscris unic pe care fiecare dintre noi îl „redactăm” cu multă migală în această lume trecătoare, atunci, vom înțelege că fiecare zi cu care ne-a învrednicit Dumnezeu pe pământ reprezintă filele acestui manuscris, iar însemnările din fiecare zi vor fi „cheia” care va deschide (sau nu) porțile Raiului. Din copilărie, mi-a plăcut să scriu cu creionul: în primul rând, pentru că am posibilitatea de a corecta într-un mod elegant greșelile, iar în al doilea rând, pentru sunetul pe care acesta îl produce la contactul cu hârtia (să ascultați în liniște sunetul creionului și veți înțelege ceea ce spun). Bineînțeles că pentru a corecta greșelile este nevoie și de o radieră de calitate care să nu lase „purcei” pe foaia de scris.

Părintele Iulian, citând din sfinții părinți, a amintit de multe ori că fiecare zi ne oferă o pagină curată pe care fiecare o va completa cu gândurile, cu realizările și eșecurile, precum și cu toate cele bune sau rele, deopotrivă. Viața de zi cu zi reprezintă o provocare pentru oricare dintre noi. Astfel că zi de zi, la serviciu, în

colectivitate sau în familie, greșim semenilor noștri și ei, la rândul lor, ne greșesc de multe ori nouă. Și aceasta nu ar fi grav, atât timp cât ne iertăm unii pe alții, dându-ne o nouă șansă, din iubire.

Dacă vom înțelege cu inima că nimeni nu este perfect, că toți suntem „dalmațieni”, dar și că aproapele nostru are dreptul (la fel ca noi) la o nouă șansă, am reuși să corectăm cu ușurință din paginile manuscrisului însemnările murdare ale sufletului nostru. Dar, întrucât mândria nu ne îngăduie să luăm „radiera pocăinței” și să alergăm imediat la duhovnic, ne trezim că, odată cu trecerea timpului, paginile se îngălbenesc, scrisul (faptele) intră și se fixează în textura hârtiei (păcatele nemărturisite se uită) și ne trezim la porțile Raiului, închise pentru veșnicie.

Sfinții părinți ne spun că ne este greu să iertăm pe cel care ne-a greșit, că ne este rușine să ne asumăm neputințele și să ne mărturisim greșelile, dar nu am avut niciun sentiment de frică sau de rușine când am săvârșit păcatul. Și atunci, în loc să ștergem cu blândețe păcatele, folosindu-ne de radieră, am prefera să șifonăm paginile murdare, am vrea să le rupem (dacă am putea), dar acestea se pot corecta doar prin iertare, rugăciune și mărturisire sinceră și curată. Când îmi aduc aminte de expresia „Câinele nu mușcă mâna care îi dă să mănânce”, mă tulbur cu duhul, văzând că omul pe care l-ai (l-am) ajutat și căruia nu i-ai (i-am) întors spatele atunci când era în necaz, acesta, din „dorința de dreptate”, nu doar că nu te ajută, ba dimpotrivă, este cel care se grăbește să îți presoare sare pe rană.

De aceea, dacă am asculta sunetul creionului pe hârtie (trezvia minții), dacă am „asculta” gândurile pe care mintea le „macină”, am pune rapid mâna pe radieră și am corecta greșeala, în loc să o mâzgălim, amăgindu-ne cu scutul dreptății. Spre luare aminte, voi insera o scurtă povestioară foarte grăitoare:

„La marginea unui râu, un om voia cu orice chip să scape de câinele său. Luându-l în brațe, l-a aruncat în apă, crezând că animalul se va îneca și astfel va scăpa de el. Însă, bietul câine a înotat până la mal, după care s-a așezat cuminte la picioarele stăpânului său. Acesta, supărat că nu reușise, l-a împins înapoi în apă, dar câinele a ieșit iar. De-a dreptul furios, omul a ridicat din nou animalul în brațe. Vrând să-l arunce cât mai departe, a alunecat pe malul noroios și s-a prăvălit cu tot cu câine în apă. Neștiind să înoate, a început să țipe și să se zbată. Când să se ducă cu totul la fund, a simțit cum cineva îl apucă de gulerul hainei și îl trage încet spre mal. Scos din apă mai mult mort decât viu, ud tot și speriat, omul a înțelege că i-a scăpat viața tocmai câinele pe care încercase să îl omoare. Rușinea i-a cuprins sufletul. I-a mulțumit lui Dumnezeu că au scăpat amândoi cu viață, după care și-a mângâiat cu recunoștință câinele atât de credincios și au plecat împreună spre casă. În sinea sa, omul a jurat să nu mai dorească niciodată răul vreunui suflet.”

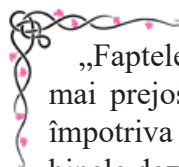
De aceea mă cutremur cu duhul și mă rog Domnului să-și facă milă spre noi și să ne dăruiască „minte ce de pe urmă”. Cei care obișnuiesc să citească Sfânta Scriptură știu că suntem obligați (prin poruncă), chiar dacă cineva ne-a făcut un rău cu intenție, să nu dăm curs dorinței de răzbunare, pentru că Însuși Domnul Hristos ne spune: „Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă vatămă și vă prigonesc” (Matei 5, 44).

Părintele Iulian ne spunea că omul care nu iartă, acela va ajunge să nu poată iubi. Eu aș completa și cu afirmația că cel care nu iartă nici nu poate dormi. Omul care nu poate ierta este un om veșnic suspicios. Dacă ați observat, atunci când ai ceva care te macină, începând cu cea dintâi clipă a zilei, gândurile îți împresoară sufletul și îți creează o stare de neliniște, iar când vine noaptea și cazii de oboseală, somnul pe care îl vei avea va fi și acesta tulburat și agitat. Păi, în cazul în care îmi veți da dreptate, de ce să arunci câinele în apă? Nu mai degrabă îl ții lângă tine și, acesta, cândva îți va fi recunoscător?

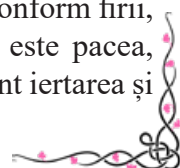
Dragii mei, să ne gândim că, mâzgălind foaia de hârtie, aceasta se poate rupe acolo unde încercăm să mascăm greșeala făcută, dovedind că viața nu ne-a învățat nimic, că ne-am petrecut ziua pe care ne-a dat-o Domnul „să ne bucurăm și să ne veselim întru ea” (Ps. 117, 24), fără de folos, fără de iubire, blândețe și bunătate sau fără alte virtuți folositoare pentru mântuirea noastră. Poate că ar fi mai înțelept să ne rugăm Domnului Hristos să ne dăruiască creionul cu care să scriem o „pagină a vieții” curată, cu final frumos și o radieră cu care să ștergem prin pocăință tot ce este murdar din această pagină a sufletului, pentru ca, atunci când vom ajunge la porțile Raiului, să avem în „manuscrisul vieții”, pagini în care să fie scrise povești de dragoste curată, rânduri din care să strălucească pacea, bunătatea și armonia dintre oameni.

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

„Faptele săvârșite de oameni sunt de trei feluri: conform firii, mai prejos de fire și mai presus de fire. Firească este pacea, împotriva firii este dușmănia și mai presus de fire sunt iertarea și binele dezinteresat.” (Sfântul Atanasie cel Mare)

Pas cu pas spre locurile sfinte ale Greciei

La începutul anului 2020, într-o duminică, părintele Iulian ne-a propus un pelerinaj în Grecia, pe la locurile sfinte. Sincer, pe atunci, nu înțelegeam ce ar fi de vizitat în această țară și de ce ar fi atât de important să mergem. Totuși... m-am înscris imediat!

Cred că ceva dinăuntrul sufletului meu mi-a șoptit că așa o ocazie nu e de ratat.

Țin minte că de câteva ori am tot întrebat-o pe doamna Carmen dacă s-a mai înscris cineva. Așteptam cu nerăbdare să fim un număr minim de persoane ca să putem începe a ne pregăti. Însă... a venit pandemia și de atunci nu s-a mai adus în discuție acest pelerinaj. Încă de atunci, am păstrat în gând dorința inexplicabilă de a ajunge totuși în Grecia. Între timp, m-am „documentat” puțin și, mai intenționat, mai „din greșeală”, am aflat câte ceva despre Sfinții pe care i-aș putea întâlni acolo, unii dintre ei fiindu-mi chiar foarte dragi, cum ar fi, de exemplu, Sfântul Mare Mucenic Dimitrie, al cărui hram îl sărbătorim la biserița din cimitir de la Siret, Sfântul Ierarh Nectarie, despre care știam că este mare făcător de minuni și care este Sfântul ocrotitor al familiei fratelui meu sau Sfântul Ierarh Spiridon, despre care, când am aflat dintr-o cârtică pentru copii, că i se tocesc papucii din dreptul raclei și că trebuie schimbați adesea pentru că el călătorește pentru a tămădui multe persoane, am rămas foarte impresionată!

Anul acesta, cu ajutorul lui Dumnezeu, am găsit o oportunitate de a-mi împlini acest vis, pornind pe un foarte frumos traseu, într-un pelerinaj de 9 zile, cu destinația locurile sfinte din Grecia, dar trecând și prin deosebite locuri din Bulgaria.

Cu puțin curaj, m-am înscris, singură, printre străini, apoi am început să citesc despre Sfinții care erau enumerați în descrierea traseului, să încep să-i cunosc pe cei despre care nu mai auzisem până atunci și să-mi amintesc viața celor pe care îi cunoșteam deja.

Astfel, mi-am făcut o listă cu ce aș vrea să-l rog pe fiecare Sfânt în parte, pentru a nu-i aglomera pe toți cu multitudinea „dorințelor” mele. De exemplu, am hotărât să mă rog primului întâlnit, Sfântului Dimitrie Basarabov – pentru binecuvântarea

pelerinajului și a tuturor pelerinilor, Sfântului Vasile Arhiepiscopul Salonicului – pentru toți preoții, călugării și ierarhii, Sfântului Dimitrie, Izvorătorul de Mir – pentru enoriașii bisericii din Siret, Sfintei Teodora – pentru toate maicile și mamele, Sfântului Grigorie Palama – pentru toți cei singuri, pentru care nu se roagă nimeni, Sfintei Irina Hrisovalantou – pentru a mă stabili în locul/orașul potrivit sufletului meu, Sfântului Efrem Sirul – pentru rugăciune și apropiere de Dumnezeu, Sfintei Împărătese Teodora pentru credința conducătorilor noștri, Sfântului Mucenic Gheorghe din Ioanina – pentru toți copiii născuți și nenăscuți și pentru părinții lor, Sfântului Apostol Andrei – pentru toți românii, Sfântului Alexie, omul lui Dumnezeu – pentru sănătatea familiei mele, Sfintei Teodora din Vasta – pentru natură, Sfinților 179 de Mucenici – pentru animăluțele din toată lumea, Sfântului Efrem cel Nou – pentru sănătatea colegilor mei, Sfântului Mucenic Ioan Rusul – pentru locuri de muncă binecuvântate, după finalizarea contractelor noastre de muncă, Sfântului Cuvios David din Evia pentru părintele Iulian și pentru toți enoriașii parohiei mele de suflet, Sfintei Paraschevi – pentru toți prietenii mei, Sfântului Serafim Sobolev – pentru viitorul meu soț, dacă mi-a fost rânduit să mă căsătoresc etc.

Cu voia lui Dumnezeu și cu câteva emoții, la sfârșitul lunii aprilie, am pornit în pelerinaj și, în mare parte, am reușit să-mi întâlnesc toți prietenii Sfinți, ba chiar ghidul nostru ne-a oferit marea bucurie de a-i vizita și pe Sfânta Anastasia Romana, căreia m-am rugat pentru întărirea relației cu sfinții noștri ocrotitori, Sfântul Paisie Aghioritul, la al cărui mormânt era un rând foarte mare și am avut timp suficient să-l „bat la cap” să-mi ajute pisicuța care este bolnăvicioară și urma să aibă pui (și mă temeam foarte tare să nu intervină complicații, dar, slavă Domnului și tuturor Sfinților, a fost totul bine și am trei puiuți minunați!), Sfânta Varvara, a cărei rochie albastră cu portocaliu o admir mereu când o văd în icoana din Catedrala din Iași și, tocmai de aceea, am rugat-o pentru feminitate, Sfânta Ipomoni, căreia m-am rugat pentru luminarea minții (cu răbdare) în ceea ce privește deciziile de viitor etc.

O altă mare bucurie din cadrul acestor zile a fost rugăciunea. Când pornea microbuzul, în fiecare dimineață, spuneam împreună rugăciunile începătoare și cea specială pentru călătorie, apoi, pe lângă viețile Sfinților pe care urma să-i vizităm, rulau zilnic rugăciunile de dimineață și secvențe din Noul Testament sau din Psaltire, care ne aduceau o stare și o atmosferă potrivită acestei experiențe. La fel, în biserici sau mănăstiri, după ce ne închinam, rămâneam și spuneam împreună „Tatăl nostru”, „Crezul”, apoi cântam „Cuvine-se cu adevărat” și „Hristos a înviat!”, iar unde aveam mai mult timp, citeam fiecare câte un capitol din Psaltire sau (ce îmi plăcea cel mai mult), înconjuram cu toții racla Sfântului la care eram și îi citeam, pe rând, acatistul! Aceste clipe au fost cele mai hrănitoare și mai tămăduitoare pentru

sufletele noastre și nădăjduiesc că în toate pelerinajele se procedează așa, pentru a putea fiecare pelerin să reușească să-și apropie cu adevărat sufletul de Dumnezeu și de Sfinții Săi!

Să vă mai povestesc oare despre dulcele și deosebitul rahat cu care ne serveau măicuțele? Sau despre porumbeii care prindeau bucățile de pâine aruncate de noi în timpul călătoriei cu feribotul? Sau despre mirosul mării? Sau despre bucuria de a vedea un avion aterizând la câțiva metri distanță? Sau despre cel mai bun mic dejun: covrigi cu miere de susură, care se găsește doar în Sfântul Munte? Sau despre cum am cântat împreună „Hristos a înviat!” în timp ce urcam scările de la Meteora, ca să nu ni se mai pară greu de ajuns până sus? Sau despre mulțimea de pelerini români care erau la hramul Sfântului Efrem, depășind numărul grecilor prezenți? Sau despre cum bătea vântul cu o putere foarte mare, de simțeam cum se răstoarnă microbuzul, dar am ajuns în siguranță? Sau despre cum Sfântul Grigorie Palama ne-a așteptat cu biserița deschisă, doar cât să ne închinăm, deși se terminase programul de vizită? Sau despre fetița grupului nostru, cea mai cuminte, de nici 6 ani, care cânta atât de îngerește „Cuvine-se cu adevărat”? Sau...despre cum a izvorât cu mir racla Sfântului Dimitrie, cât eram noi acolo?

Da, bucurii care poate par mărunte, dar au fost foarte puternice, într-o călătorie plină și binecuvântată, care, cu siguranță l-a avut „la volan” non-stop pe Sfântul Efrem cel Nou și cred că toți am simțit așa, deoarece, în seara privegherii, am stat fiecare cel puțin o dată la coada spre sfintele sale moaște, citind în acest timp acatistul, paraclisele sau alte rugăciuni către el, mulțumind pentru bucuria de a fi acolo la acele slujbe de prăznuire!

Îmi doresc pentru fiecare dintre dumneavoastră să ajungeți măcar o dată să vă închinați în aceste locuri sfinte din Grecia, pentru a vă întâlni Sfinții dragi, a vă bucura de peisaje unice care îmbină muntele cu marea și a vă apropia mai mult de Dumnezeu prin rugăciune și participare la minuni care se petrec prin mijlocirea Sfinților!

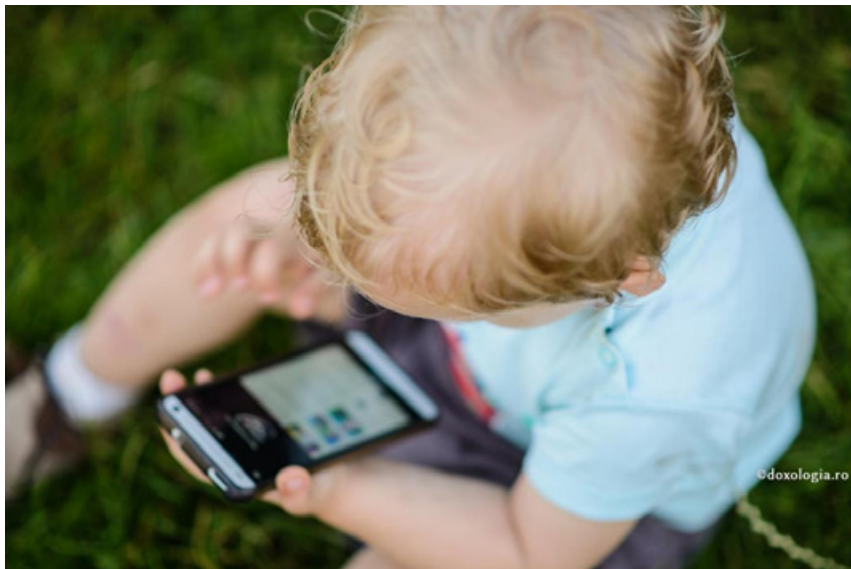
Din tot sufletul, aș vrea să mulțumesc pe această cale organizatorilor, care ne-au oferit cel mai frumos și deosebit traseu, alături de cele mai neașteptate surprize, domnului șofer, care a avut puterea de a (ne) conduce atâția kilometri, pelerinilor, care din niște străini au devenit o nouă familie, fetiței care mi-a umplut inima de bucurie și nădejde că există îngeri pe pământ, tuturor Sfinților pe care i-am întâlnit și celor pe care nu am reușit să-i întâlnesc de data aceasta, dar sigur mă vor aștepta într-o dată viitoare și lui Dumnezeu, Care mi-a oferit acest mare și prețios dar! 🙏

Ioana Sanciu, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Ilustrație realizată de Ioana Sanciu

Balaurul cu multe capete

*T*răim fiecare zi sub amenințarea nimicului. Pășim pe urmele cozii unui monstru indescriptibil: balaurul cu neverosimil de multe capete, fiu ne(re)cunoscut al miticei hidre, căreia îi creșteau două capete în locul unuia tăiat. Iar acest balaur vechi de când lumea poartă nume diferite. Îl strigăm astăzi divertisment, „leisure”, distracție sau oricum altcumva, dar strămoșii noștri îi spuneau, fără subtilitate: pierderea timpului.

Poate că ați observat că orele par a se micșora, zilele par tot mai scurte, lunile se scurg grăbite din calendar, iar anii se încheie la nu foarte multă vreme după ce au început. Am auzit nenumărate teorii în această privință, dar vinovatul pentru această goană a clipelor este, în mare parte, sunt convins, doar balaurul cu multe capete pe care îl adăpostim în viața noastră, dându-i porțiuni tot mai largi din existența și felul nostru de a fi. Iar răsplata oferită de el este blestemul definit cândva de către poetul Vergilius Publius Maro: „fugit irreparabile tempus” – timpul fuge fără a se mai întoarce.

Ireversibilitatea momentului trecut zămislește nostalgiei și regrete, în mod normal, dar se dovedește a fi abia perceptibilă atunci când îi încredințăm balaurului cu multe capete gestionarea clepsidrei de unică folosință pe care o reprezintă,

metaforic, viața noastră pământească. Totul se grăbește către un final previzibil, deja vizibil, iar ceea ce am izbutit să realizăm va rămâne sub nisipul scurs mult prea rapid.

Televizoare și computere, telefoane mobile și tablete, acestea sunt doar câteva dintre capetele balaurului. Trebuie să recunoaștem, ele ne acaparează tot mai mult timpul, scoțând la iveală diverse modalități de a ne ține ocupați făcând...nimic. Filme, muzică, jocuri, conversații fără rost și fără sfârșit, captivitatea voluntară pe rețelele sociale, aventura statică a hălăduirii pe paginile web, toate au devenit nu doar activități cotidiene, ci adevărate ocupații desfășurate cu o râvnă demnă de scopuri mult mai importante, purtându-ne către un paradox de care puțini suntem conștienți: pe lângă servicii sau școală și orele dedicate, firesc, acestora, avem și alte locuri de muncă extenuante care ne țin în fața dispozitivelor moderne, ziua și noaptea, până la epuizare. Iar vremea trece prin noi și, parcă, fără de noi, lăsându-ne cu acea senzație de neîmplinire, domolită doar de preocupările care s-au transformat în dureroasă dependență.

Departate de mine gândul de a contesta utilitatea aparatelor electronice dedicate, astăzi, mai mult divertismentului. Dimpotrivă, sunt convins că, folosit la adevărata valoare, un computer se dovedește a fi un instrument extraordinar dedicat calculului, editării de text, de materiale video sau fotografice. De asemenea, un telefon mobil inteligent facilitează enorm comunicarea, dar și alte activități absolut necesare. Un televizor asigură accesul la informație, cultură, artă.

Însă, atunci când acestea sunt utilizate exclusiv în scopul petrecerii timpului liber, observăm că toate momentele tind să devină libere, transformându-ne pe noi înșine în simple unelte necesare dezvoltării și întreținerii unui angrenaj absurd și complicat. Iar dacă încercăm să renunțăm la măcar unul dintre instrumentele pierderii timpului, în locul lui vor apărea, ispititoare, altele și din nou altele, precum capetele balaurului...

Poate că noi, oamenii maturi și, teoretic, cu mult discernământ, suntem mai puțin afectați de fiara cronofagă. Sau poate că mimăm cu mai multă pricepere lipsa unei dependențe care să ne înghită fiecare secundă. Însă ce facem cu noile generații, copiii noștri, pe care îi lăsăm, cu bună știință, în ghearele balaurului cu prea multe capete? Este o întrebare la care trebuie să oferim un răspuns, cât se poate de rapid, pentru a salva ceea ce se mai poate. Cât ne-a mai rămas măcar puțin timp.

Autor: Preot Alexandru Pripon

Lipsa bucuriei înseamnă lipsa lui Dumnezeu

Întreba cineva pe Sfântul Paisie Aghioritul: „Părinte, de ce nu găsec oamenii leac pentru cancer?”, iar părintele i-a răspuns: „Dacă ar găsi leac pentru cancer, atunci ar apărea o altă boală, care nu ar avea leac”.

Asta s-ar întâmpla deoarece bolile apar din cauza păcatelor, iar în starea de păcat în care trăiește lumea, este imposibil să nu existe boli grele. A încerca să vindeci unele boli fără a dezrădăcina păcatul este echivalent cu a acoperi o rană cu puroi, să o faci frumoasă pe deasupra și să spui că totul este bine. Din această cauză, atunci când cineva se îmbolnăvește, înainte să meargă la doctor i se spune să meargă la preot să se spovedească. Nu numai pentru că o operație poate să fie fatală, ci și din cauză că trebuie înlăturată o eventuală cauză a bolii, care poate fi păcatul. Pentru aceasta însă, este nevoie de o spovedanie adevărată, iar nu de o formalitate, cum din păcate fac majoritatea. Putem avea lucruri din trecut, care să ne urmărească și de care poate noi nici nu ne dăm seama. Afară de păcatele evidente ale desfrânării, lăcomiei și mâniei, putem să fi avut păcate prin care să fi supărat pe Dumnezeu, iar noi nici să nu ne dăm seama: poate am nedreptățit pe cineva, am supărat vreun preot, am fost blestemați de vreun părinte trupesc sau Doamne-fereste duhovnicesc, am ocărât vreo văduvă săracă, vreun copil orfan sau alte păcate pe care trebuie să le căutăm. Problema este că, odată cu trecerea mai multor ani, unii nici nu mai pot să-și amintească păcatele respective, mai ales dacă nici nu au conștientizat atunci când le-au făcut. De aceea, nu le rămâne decât să-și ducă canonul prin boala ce o suferă, iar la spovedanie să spună că le pare rău pentru cele ce au greșit și nu și-au dat seama.

Am mai spus că o cauză a bolilor este și industrializarea lumii, schimbarea lucrurilor sănătoase făcute de Dumnezeu. De aceea, să plângem pentru păcatele noastre, dar și pentru toată degradarea aceasta a lumii și depărtarea ei de la Dumnezeu. Însă, să nu plângem arătând cu degetul, ci conștientizând că avem și noi partea noastră de vină pentru ceea ce se întâmplă în jur și conștientizând că suntem părtași cu această nebulie a modernizării lumii, prin faptul că folosim și noi produsele industrializării și ale tehnologiei noi, care va fi vinovată de distrugerea planetei.

Sursa: Singhel Ioan Buliga – „Provocările creștinului ortodox în zilele de astăzi”, Editura Egumenița

Strofe pentru suflet

Filă de acatist

Bucură-te, leagăn alb de iasomie,
 Către care-n roiuri fluturii coboară,
 Bucură-te, raza stelei din vecie,
 Șipot care curge lin cu apă vie,
 Bucură-te, Maică pururea Fecioară,
 Dulcea mea Marie.
 Bucură-te, floare fără de prihană,
 Albă ca argintul nopților de vară,
 Spicul cel de aur veșnic plin cu hrană,
 Mirul care vindeci orice fel de rană,
 Bucură-te, Maică pururea Fecioară,
 Ploaia cea de mană.
 Bucură-te, brazdă plină de rodire,
 Munte sfânt, în care s-a-ngropat
 comoară,
 Bucură-te, cântec tainic de iubire,
 Clopot de chemare, cântec de mărire,
 Bucură-te, Maică pururea Fecioară,
 Blândă fericire.
 Bucură-te, mărul vieții care-nvie,
 Pomul greu de roadă-n plină primăvară,
 Bucură-te iarăși, țărnm de bucurie
 Dintru care curge miere aurie,
 Bucură-te, Maică pururea Fecioară,
 Sfânta mea Marie.

Autor: Zorica Lațcu - Maica Teodosia

Binecuvântează, Doamne

Binecuvântează, Doamne,
 Tot ce am, ce sunt, ce pot,
 Viața, gândurile mele,
 Binecuvântează-mi tot!

Binecuvântează-mi somnul,
 Liniștea, odihna mea,
 Toate să primească, Doamne,
 Binecuvântarea Ta!

Binecuvântează-mi munca,
 Truda mea, oftatul meu,
 Ca să le închei cu bine,
 Întărit de Dumnezeu.

Binecuvântează-mi ruga,
 Lacrima și-al meu suspin
 Ca să pot trăi o viață
 De adevărat creștin.

Binecuvântează-mi pruncii
 Și pe toți cei dragi ai mei,
 Dă-le, Doamne, sănătate
 Să mă veselesc de ei,

Dă-mi și mie viață lungă
 Ca să pot să-i ocrotesc,
 Să le pot purta de grijă,
 Să-i îmbrac și să-i hrănesc.

Binecuvântează, Doamne,
 Hrana noastră când mâncăm,
 Starea noastră împreună
 Când din darul Tău gustăm.

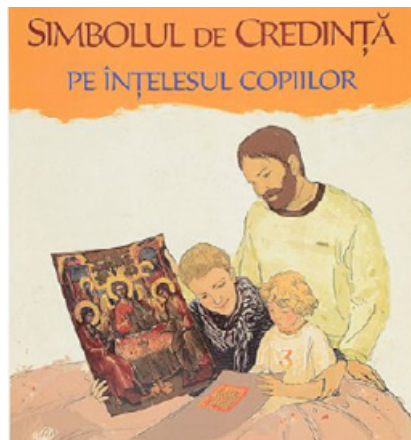
Binecuvântează, Doamne,
 Viața noastră pe pământ
 Ca în harul Tău trăind-o,
 Să ne iei în Raiul sfânt.

Autor: Preot Sorin Croitoru

Credința pentru copiii de toate vârstele

Trei frați și rugăciunea lor

Într-o familie care trăia într-un sat de munte, se păstrase obiceiul rugăciunii făcute înainte de culcare. Aici viețuiau și doi oameni gospodari care aveau trei copii, trei băieți apropiați ca vârstă. După o zi mai obositoare, în care întreaga familie a participat la strângerea fânului, cei cinci au venit acasă, s-au spălat și s-au așezat la masă. După masă, fiindcă era deja foarte târziu, s-au dus cu toții la culcare. Fratele mai mare se duse ca de obicei la locul său de rugăciune, într-un colț al camerei de oaspeți, dar

cu coada ochiului observă ca fratele mai mic se duse direct la culcare, iar mijlociul s-a rugat așa un pic, pe jumătate, undeva pe hol și a intrat, de asemenea, în dormitor. După ce și-a terminat rugăciunea, fratele mai mare a intrat și el în dormitor, găsindu-i pe ceilalți dormind duși. Se mâhni un pic și zise în sinea lui: „Doamne, dă-ne în această noapte câte un vis. Ca să știm dacă greșim sau nu greșim atunci când uităm să ne mai rugăm, că uite, frații mei s-au culcat așa ca păgânii, fără să se închine!...”.

Trecu noaptea și, dis-de-diminează, fratele mai mare, fiind primul în picioare, aștepta să se trezească frații săi ca să-i întrebe ce vis au avut. Era mâhnit în sinea lui, fiindcă avusese niște vise urâte și nu înțelegea de ce.

După ce se treziră frații mai mici, băiatul zise:

- Vreau să-mi spuneți și mie, ce vise ați avut astă-noapte?

Fratele mai mic spuse că el a visat o grădină ca în Rai, plină de flori, cu un parfum îmbătător, pe care nu-l mai simțise vreodată. Și deasupra grădinii trecea un pod zvelt, cu mii de încregături și brațe armonioase, pe care sclipeau nestemate. Iar podul ducea spre un port, la o mare liniștită, cu ape de un albastru diafan, unde era ancorat un vas uriaș, care părea că era construit cu totul din aur. Mijlociul spuse că nu a visat nimic, apoi, nemaistând la discuții, se îmbrăcă tustrei să meargă la lucrul lor, căci fânul trebuia așezat în căpițe.

Tulburat de cele întâmplate cu fratele mai mic, dar și de visul său în care i se arătaseră dihăniile negre ca niște rinoceri uriași care voiau să-l împungă și să-l mănânce, fratele mai mare se duse la preotul satului pentru a pune un pic de lumină

asupra acestor tulburări.

Preotul satului era om bătrân, care avea șapte copii și douăzeci și unu de nepoți și toată lumea îl iubea și-l respecta; îl considerau cu toții un om sfânt.

- Părinte, eu m-am smintit rău de cele ce s-au întâmplat în această noapte! spuse tânărul, după ce povesti pe îndelete cum au venit de la muncă toți și cum s-a rugat fiecare. Eu L-am rugat pe Dumnezeu să ne dea vise spre înțeleptirea noastră și iaca... eu, care m-am rugat, am visat urât, mijlociul s-a rugat așa, pe jumătate și n-a visat nimic, iar mezinul, culcându-se neînchinat, a visat Raiul...

- Fiule! îi spuse preotul. Ascultă aici! Mai întâi și mai întâi, omul trebuie să-și vadă de vrednicia lui și abia apoi să vadă de vrednicia altuia. Cum de ai văzut că frații tăi, unul s-a rugat pe jumătate, iar celălalt nu?

- Păi, am întors capul după ei, din locul meu de închinare...

- Atunci, să nu te miri că ai visat urât. Și de unde știi că cel mic s-a culcat neînchinat? Poate o fi zis, așa culcat fiind: „Doamne, știi că sunt mic și fără putere. Mă culc și eu așa...și, Te rog, nu mă certa!”. Și poate a oftat!

- Uite că la asta nu m-am gândit, zise tânărul. Dar mijlociul de ce nu a visat nimic?

- Nu a visat nimic, fiindcă nimic nu a lucrat. Ca și tine, a lăsat plugul la jumătatea brazdei...

- Bine, dar el a dormit liniștit și eu am avut un vis cu dihanii care voiau să mă mănânce...

- Ai visat urât, fiindcă tot timpul la rugăciune ți-a stat mintea la frații tăi. Mintea, în timpul rugăciunii, trebuie să fie tot timpul la Iisus, la Maica Domnului și la sfinți. Dacă ai mintea împrăștiată, atunci ai un semn clar că un gând de mândrie zace în tine. Și pentru această mândrie, de a te crede deasupra fraților tăi, Dumnezeu ți-a dat acel vis... Ai înțeles asta?

- Da! Am înțeles că Dumnezeu mi-a dat un vis urât ca să mă înțeleptească. Dacă aș fi visat Raiul, așa ca fratele mai mic, și mai mândru m-aș fi făcut. Dacă n-aș fi visat nimic, cu siguranță că m-aș fi mâhnit. Iar dacă am visat urât, cu mine, Dumnezeu dreptate a făcut!

Sursa: „Nestemate Duhovnicești” vol. I, Editura Cristimpuri, 2010

Sfântul Ierarh Grigorie Dascălul, Mitropolitul Țării Românești

Acest ierarh ales de Dumnezeu s-a născut în București, în anul 1765, din părinți cucernici și iubitori de Dumnezeu, primind la botez numele de Gheorghe. Încă din pruncie s-a arătat iubitor de înțelepciune, învățând cu multă râvnă și dragoste la școli înalte ale vremii, unde a dobândit o cunoaștere temeinică a învățăturilor.

S-a învrednicit să ajungă, apoi, ucenic al Sfântului stareț Paisie, în vestita Lavră a Neamțului, unde a primit îngerescul chip al călugăriei, sub numele de Grigorie și unde a fost hirotonit ierodiacon.

De timpuriu, și-a desăvârșit darul său de tălmăcitor al Sfinților Părinți din limba greacă, spre folosul Bisericii noastre românești.

Împlinirea dorului nestins după liniștea pustiei și l-a aflat mergând la Sfântul Munte Athos, unde s-a zidit sufletește, prin cercetarea marilor nevoitori neștiuți de lume. După întoarcerea la Mănăstirea Neamț, a continuat truda de tălmăcire a cărților duhovnicești, pe care o începuse înainte de pelerinajul său la Athos.

Apoi, chemat de episcopul Iosif al Argeșului, s-a așezat la Mănăstirea Antim din București, iar după o vreme la Mănăstirea Căldărușani, așezământ monahal organizat nu cu mult înainte de către Sfântul Cuvios Gheorghe de la Cernica.

Aici l-a găsit domnitorul Grigorie Dimitrie Ghica (1822-1828), la începutul anului 1823, care cu multe rugăminți l-a chemat la București și l-a ridicat în scaunul de mitropolit al Țării Românești, nemaiaflând pe cineva care să-i fie asemenea în smerenie și înțelepciune.

Ca arhiepiscop nu și-a îngăduit odihnă, ostenind neîncetat spre binele Bisericii, așezând ierarhi vrednici în scaunele de la Argeș, Râmnic și Buzău, zidind noi biserici, hirotonind preoți cucernici, rânduind și gospodărind cu bună chibzuială bunurile Mitropoliei, întemeind noi școli de luminare a poporului.

Sfântul Ierarh Grigorie s-a îngrijit, în mod special și de restaurarea Catedralei Mitropolitane din București, precum și de traducerea și tipărirea în limba română a Vieților Sfinților, pe care le considera „atât de folositoare pentru formarea duhovnicească și luminarea sufletelor credincioșilor”.

Pentru viața, activitatea și strădania sa duhovnicească, Sfântul Ierarh Grigorie a

rămas în istoria Bisericii și a poporului român drept cel mai de seamă întâistătător al scaunului Mitropoliei Țării Românești din secolul al XIX-lea, fiind cunoscut cu supranumele de „Dascălu”.

Întreaga viață și lucrare a mitropolitului Grigorie în ogorul Domnului a fost o pildă de sfințenie și de iubire jertfelnică pentru păstoriții săi, de ajutorul său bucurându-se mulți sărmani, văduve și copii săraci cărora le oferea hrană, adăpost și cărți spre învățătură.

De aceea, la moartea sa nu s-au găsit în chilie bunuri sau bani, ci o mulțime de cărți pregătite de el spre a fi oferite în dar școlarilor.

Șirul binecuvântaților ani de arhipăstorie avea să fie curmat de suferințele unui surghiun de peste 4 ani și jumătate, în care mitropolitul Grigorie a fost trimis de către ocârmuirea rusească stăpânitoare în Principatele Române.

Astfel că, activitatea Sfântului Ierarh Grigorie Dascălu în scaunul de mitropolit al Țării Românești a fost întreruptă de către administrația rusă instaurată în Principatele Române, fiind exilat timp de peste patru ani la Chișinău, Buzău și Căldărușani.

Având cugetul liniștit, a purces pe drumul pribegiei, mai întâi la Chișinău (ianuarie 1829 – septembrie 1832), apoi la Buzău (septembrie 1832 – aprilie 1833) și, în cele din urmă, la Mănăstirea Căldărușani (aprilie – august 1833), încredințându-se cu totul în mâna lui Dumnezeu și rostind, asemenea Sfântului Ioan Gură de Aur: „Slavă lui Dumnezeu pentru toate!”.

Reîntors din surghiun (22 august 1833), mitropolitul s-a bucurat că poate vedea începută reinnoirea bisericii Mitropoliei din București, lucrările de aici încheindu-se la câțiva ani după mutarea sa la Domnul, în ziua de 22 iunie, anul mântuirii 1834.

Cu doar câteva ceasuri înainte de a-și încredința sufletul în mâinile Părintelui Ceresc, cerea celor din preajmă, ca o dorință arzătoare, continuarea fără oprire a tipăririi „Vieților Sfinților”, atât de folositoare pentru zidirea duhovnicească și luminarea sufletelor credincioșilor.

Sfântul Grigorie a trecut la cele veșnice în data de 22 iunie 1834, fiind înmormântat în partea de miază-noapte a bisericii celei mari din Mănăstirea Căldărușani.

Canonizarea Sfântului Ierarh Grigorie Dascălu a fost proclamată în data de 21 mai 2006, în ziua hramului Catedralei Patriarhale din București. Cinstitele sale moaște se află în Mănăstirea Căldărușani, din județul Ilfov.

Sursa: www.basilica.ro

Calendar creștin ortodox - Iunie 2023

- 1 J Sf. Mc. Justin Martirul și Filosoful; Sf. Mc. Hariton, Firm și Valerian
- 2 V † Sf. M. Mc. Ioan cel Nou de la Suceava; (*Odovania praznicului Înălțării Domnului*)
- 3 S Sf. Mc. Luchilian, Ipatie, Pavel, Dionisie și Claudie; Sf. Mc. Paula; (*Sămbăta morților - Moșii de vară*)
- 4 D (†) Pogorârea Sf. Duh (Rusalii sau Cincizecimea); † Sf. Mc. Zotic, Atal, Camasie și Filip de la Niculițel; Sf. Mitrofan, patr. Constantinopolului

Duminica a VIII-a după Paști (Toate ale praznicului); Ap. Fapte II, 1-11; Ev. Ioan VII, 37-53; VIII, 12

- 5 L (†) Sf. Treime; Sf. Mc. Dorotei, episcopul Tirului; Sf. Mc. Apolo și Leonid
- 6 M Cuv. Visarion și Ilarion cel Nou, episcopul Mănăstirii Dalmat
- 7 M Sf. Sfințit Mc. Teodot, episcopul Ancirei; Sf. Mc. Zenaida
- 8 J † Sf. Mucenici Nicandru și Marcian; Aducerea moaștelor Sf. M. Mc. Teodor Stratilat
- 9 V Sf. Chiril, arhiepiscopul Alexandriei
- 10 S Sf. Sfințit Mc. Timotei, Ep. Prusiei; Sf. Mc. Alexandru și Antonina; (*Odovania praznicului Pogorării Duhului Sfânt*)
- 11 D Sf. Ap. Bartolomeu și Barnaba; Sf. Ier. Luca, arhiepiscopul Crimeii

Duminica I după Rusalii (a Tuturor Sfinților); Ap. Evrei XI, 33-40; XII, 1-2; Ev. Matei X, 32-33; 37-38; XIX, 27-30; glas 8, voscr. 1

- 12 L Sf. Cuv. Onufrie cel Mare și Petru Athonitul; (*Începutul Postului Sf. Ap. Petru și Pavel*)
- 13 M Sf. Mc. Achilina; Sf. Ier. Trifilie, episcopul Lefcosiei din Cipru
- 14 M Sf. Prooroc Elisei; Sf. Metodie Mărturisitorul, patriarhul Constantinopolului
- 15 J Sf. Prooroc Amos; † Sf. Mc. Isihie; Fericiții Ieronim și Augustin
- 16 V Sf. Tihon, episcopul Amatundeii; Sf. Sfințit Mc. Marcu, episcopul Apoloniadei
- 17 S Sf. Mc. Manuil, Savel, Ismail și Felix
- 18 D Sf. Mc. Leontie, Ipatie și Teodul; Cuv. Erasm

Duminica a II-a după Rusalii (a Sf. Români; Chemarea primilor Apostoli); Ap. Romani II, 10-16; II Corinteni V, 17,20; Ev. Matei IV, 18-23; V, 14-16; X, 32-33, 17-18, 22; glas 1, voscr. 2

- 19 L Sf. Ap. Iuda, ruda Domnului; Cuv. Paisie cel Mare
- 20 M Sf. Mc. Metodie, Ep. Patarelor; Sf. Calist, Patr. Constantinopolului
- 21 M Sf. Mc. Iulian din Tars și Afrodisie
- 22 J † Sf. Ier. Grigorie Dascălul, mitropolitul Țării Românești; Sf. Sfințit Mc. Eusebiu, Ep. Samosatei
- 23 V Sf. Mc. Agripina; Sf. Sfințit Mc. Aristocle preotul
- 24 S (†) Nașterea Sf. Ioan Botezătorul (Sânzienele); Aducerea moaștelor Sf. Mare Mc. Ioan cel Nou de la Suceava; † Sf. Niceta de Remesiana
- 25 D Sf. Cuv. Mc. Fevronia; Sf. Mc. Orentie și frații săi; Sf. Mc. Livia

Duminica a III-a după Rusalii (Despre grijile vieții); Ap. Romani V, 1-10; Ev. Matei VI, 22-23; glas 2, voscr. 3

- 26 L Sf. Cuv. David din Tesalonic; Sf. Ier. Ioan, episcopul Goției
- 27 M Cuv. Samson, primitorul de străini; Sf. Mc. Anect; Sf. Ioana Mironosița
- 28 M Aducerea moaștelor Sf. Mc., doctori fără de arginți, Chir și Ioan; Sf. Mc. Papias
- 29 J (†) Sf. Ap. Petru și Pavel
- 30 V † Soborul Sfinților 12 Apostoli; † Sf. Ier. Ghelasie de la Râmneț

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

În perioada 1 Noiembrie - 30 Aprilie

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

În perioada 1 Mai - 31 Octombrie

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

<u>Cuprins:</u>	Pag.
Creionul și radiera	1
Pas cu pas spre locurile sfinte ale Greciei	4
Copilăria, nestemată a sufletului!	7
Balaurul cu multe capete	8
Lipsa bucuriei înseamnă lipsa lui Dumnezeu	10
Strofe pentru suflet	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfântul Ierarh Grigorie Dascălul, Mitropolitul Țării Românești ..	14

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciu

Colaboratori:

Sorin Pavel

Oxana Cliucinicov

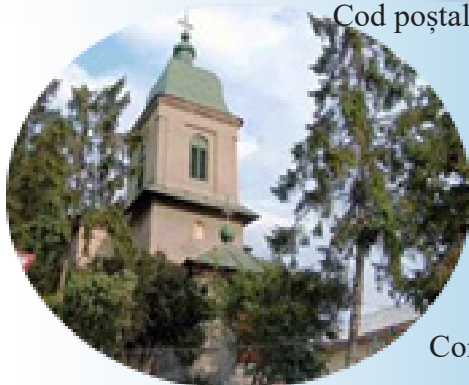
Gabriel Luca

Irina Ștefania Vaida

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iași

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424